



ธรรมที่ปลูกคนหลับให้ตื่น

ท่านสอนให้มีสติอยู่กับการภาวนา

มีบทบริกรรม หรือนิมิตสัญญา

จะเป็นกรรมฐานบทใดบทหนึ่งก็ได้

ຢ້ອນເວລາ

ຢ້ອນຄື່ງຄຸນຄວາມດີຂອງພ່ອໄທໜ່ອມ ເສຕະພັນໜີ ທ່ານພຣະອາຈາຣຍ໌
ສາຄຣ ຂມມາວຸໂໂນ ກລ່າວົວລຶກໄວ້ວ່າ

“ອາຕມາຫວັນພ່ອໄທໜ່ອມ ໄປເທິ່ງທີ່ໄහນ ໄນຍ່າຍກໄປ ເພຣະວ່າ
ເປັນທ່ວງພຣະ ເຜຣ ໄນມີໂຄຮອຍດູແລວເລາພຣະໄປບິນທາຕ ດູແລເປັນ
ເວລາກວ່າ ๒๐ ປີແລ້ວ ຕັ້ງແຕ່ກ່ອນຫວັນພຣະອາຈາຣຍ໌ອຳນວຍມາບວຊ”

ນີ້ເປັນສ່ວນທີ່ຂອງເຮືອງຮາວແສດງຄວາມຜູກພັນອັນຍາວານາຂອງ
ພ່ອໄທໜ່ອມ ທີ່ມີຕ່ອທ່ານພຣະອາຈາຣຍ໌ສາຄຣແລະວັດເວຸ້ວນຕລອດມາ

ເນື່ອງໃນໂອກາສານຄາປນກິຈ ພ່ອໄທໜ່ອມ ເສຕະພັນໜີ ດັ
ກອງພອນ ວັດເວຸ້ວນ ວັນທີ ១៩ ມັງກອນ ພ.ສ. ແກສະກົດ ນີ້ ທ່ານ
ພຣະອາຈາຣຍ໌ສາຄຣຈຶ່ງໄດ້ເມຕຕາຄັດເລືອກພຣະນະຮມເທຄນາມາຈັດພິມໆ
ໜັ້ງສື່ອຊື່ວ່າ “ຊຣມທີ່ປຸລຸກຄນຫລັບໃຫ້ຕື່ນ” ເພື່ອເປັນທີ່ຮ່າລຶກແລະ
ເພຍເພຣ່ເປັນຊຣມທານ

ຂອ້ານາຈບຸຜຸກຄລທີ່ເຫັນວ່າ ດີ້ນີ້ ດີ້ນີ້ ໃນຄຣິງນີ້
ຈະສໍາເລົດເປັນມົງຄລສມບັດ ແຕ່ດວງວິນຸ້ມານຂອງພ່ອໄທໜ່ອມ ເສຕະພັນໜີ
ໃນສົມປຣາຍກພ ທຸກປະກາດທົ່ວໂລມ

ຄນະຄື່ຍານຸຄື່ຍ
ວັດເວຸ້ວນແລະວັດປໍາມນີກາມູຈນໍ

ธรรมที่ปลูกคนหลับให้ตื่น

วัดเวฬุวัน

๓๗๓ หมู่ ๑ ต.ท่าขอน
อ.ทองผาภูมิ จ.กาญจนบุรี ๗๑๑๖๐
ผู้จัดทำ
พิมพ์ครั้งที่ ๑
จำนวนพิมพ์
พิมพ์ที่
วัดป้ามณีกาญจน์
๖๗/๓ หมู่ ๓ ต.ศาลากลาง
อ.บางกรวย จ.นนทบุรี ๑๑๑๓๐
คณะกรรมการ
บริษัท แม็คดิวนาร์ อินเตอร์ พรินติ้ง จำกัด
โทร. ๐-๑๔๔๔-๐๒๔๕๕-๗

ธรรมที่ปลุกคนหลับให้ตื่น

โดย

พระอาจารย์สาคร ธรรมมาวุโธ

วัดเวฬุวัน

อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี

เทคโนโลยีโรงพยาบาลราชวิถี

วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๘

ต่อไปนี้อ่าตามาจะขอกล่าวถึงประวัติของโยมคนหนึ่ง ที่ได้สัมผัสมากด้วยตัวเอง เห็นว่าเป็นประวัติที่น่าสนใจเลยจดจำเอาไว้พอเป็นคติเตือนใจ

อ่าตามาเองไม่มีความรู้ความสามารถใดๆ แต่ก็ทนต่อการอ่อนนวนร้องขอไม่ได้ เลยตกอยู่ในฐานะที่ลำบาก คือ กลืนไม่เข้าคายไม่ออก จึงต้องจำใจรับแบบหวานก็ยอมอม ขมก็ยอมกลืน จึงขออกร้องไว้ก่อนว่า อ่าตามาเองเป็นพระป่าที่อ่อน จึงไม่มีความตันดัดเจนอะไรมากเลยในด้านนี้ จึงขอยอมรับอย่างภาคภูมิใจว่า เป็นพระที่แบกไว้แต่ความโง่เขลาเบาปัญญา เมื่อลึกลงเวลาจำเป็นก็นำเอามาใช้

แต่ลิ่งที่ไม่เป็นท่า ล้าสมัยอุกมาซิว์แบบไม่รู้สึกอาย แต่ถึงจะเป็นผู้ที่ไม่เง่งabeาปัญญา ก็พยายามจนสุดความสามารถเท่าที่สติปัญญาจะอำนวยให้พร้อมกันนี้ก็หวังไว้อย่างเต็มทั่วใจว่า ท่านทั้งหลายจะให้อภัยในความไม่ประเสริฐสาปัญหาน้อยของพระป่องค์ที่เชื่อ ๆ ช่า ๆ นี้ด้วยเมตตาจิต

เมื่อต้นปี ๒๕๖๘ อาทิตมาก็ได้ไปรู้จักกับโยมคนหนึ่ง ที่มาพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลราชวิถีในกรุงเทพมหานคร เหตุที่ทำให้มีโอกาสไปรู้จักโยมคนนี้นั้น ก็เพราะลูกของโยมเคยรู้จักกันมาก่อน เลยนิมันต์ไปเยี่ยม ตอนที่ไปเยี่ยมครั้งแรกนั้น อาการป่วยของโยมก็รุนแรงกว่าไม่มากนัก เมื่อมองดูแบบผิวนอก แต่สีหน้าของโยมผู้ป่วยบอกให้รู้ว่ามีความวิตกกังวลอยู่มาก ในความเจ็บป่วยในครั้งนี้ แต่พยายามปิดบังไว้ไม่ให้ใครรู้ ให้มองดูเหมือนกับคนธรรมดาก็ทั่ว ๆ ไป คือ แสดงออกทางกิริยาภายนอกให้แจ่มใส่ร่าเริงอยู่ตลอดเวลา

พอเห็นผู้เขียนไปเยี่ยมก็ดีใจ พูดจาปราศรัยแบบคนที่เคยรู้จักกันมาก่อน พอมีโอกาสผู้เขียนเลยถามถึงอาการเจ็บป่วยว่าเป็นอย่างไรบ้าง รู้สึกทุเลาเบาบางลงบ้างหรือยัง โยมก็เลยกล่าวให้ผู้เขียนฟังถึงความเจ็บป่วยของตนว่า “ก็ไม่รู้สึกหนักหนาเท่าไหร่ครับ จะมีอยู่ก็ตรงที่มีอาการปวดหลังมากนั่นไม่ได้นานเท่านั้นเอง ร่างกายส่วนอื่น ๆ ก็ยังรู้สึกว่ายังปกติดีอยู่” และก็คุยกันไปถึงเรื่องอื่น ๆ พอกลับมา

และในการสันทนาในครั้งนี้เราได้พูดกันถึงอดีตที่ผ่านมา คือ สมัยเมื่อครั้งสามลิบปีกว่าที่ผ่านมา ว่าสมัยก่อนเน้นการทำมาหากำ เลี้ยงชีพของเรานั้นสนใจและสนับสนุนไม่ลำบากเหมือนสมัยทุกวันนี้ เพราะสมัยก่อนผู้คนก็ยังไม่มากไม่แอล้อดยัดเยียดกันอยู่เหมือนปัจจุบันนี้ ที่ทำมาหากินก็มีมาก ฝนฟ้าก็ตกต้องตามฤดูกาล จึงทำให้คนในสมัยนั้นมีจิตใจเป็นไปตาม มีเมตตาอาธีต่อ กัน ไม่ซึ้งตีซึ้งเด่นเอารัดเอาเปรียบ กันเหมือนคนเราทุกวันนี้ เป็นคนที่มีจิตใจกว้างขวาง มีความสามัคคี ปรองดองต่อกันและกัน

ส่วนการบูณการกุศลกิริย์สืบก้าว คนสมัยก่อนท่านเรา ใจใส่จริงๆ ทำกันด้วยความเต็มอกเต็มใจ ทำด้วยความเลื่อมใสศรัทธา พอมีโอกาสเวลา ก็พากันเข้าวัดฟังธรรม รักษาศีลภารนา ทุกวันพระแปดคำ สิบห้าคำ มีได้ขาด จึงนับได้ว่าท่านเป็นผู้ที่มีโอกาสฟังธรรมมากจริงๆ ผิดกับการเป็นอยู่ของพวกราสมัยนี้อย่างมากมาย

พวกราสมัยทุกวันนี้สิ่งแวดล้อมมันบีบบังคับ จึงทำให้คนเราต้องดิ้นรนขอขวนขวยกับการทำมาหากำ เลี้ยงชีวิต จนทำให้คนบางคนลืมคิดถึงเรื่องบูณกุศล มัวหมกมุ่นอยู่กับการทำงาน เลยไม่มีโอกาสได้คิดถึงเรื่องวัดวาศาสนา ไม่เคยคิดเลยที่จะเข้าวัดฟังธรรม จำศีลภารนา คือจิตไปมัวคิดยุ่งอยู่กับการทำงานตลอดเลย ไม่มีโอกาสได้พักผ่อน

เมื่อจิตไม่มีเวลาได้พัก จึงทำให้จิตเกิดความเหนื่ดเหนื่อย เมื่อยล้า เหมือนกับร่างกายของเราทำงานไม่มีเวลาหยุด ย่อมทรุดโทรมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนให้พวกรา

พักจิต คือการภาวนा และท่านได้ชี้แนะแนวทางของการปฏิบัติ สมาชิกภารนาไว้อย่างละเอียด เพื่อจะให้ผู้ที่มีความสนใจได้ปฏิบัติ กันอย่างถูกต้องแม่นยำ ไม่ผิดพลาดคลาดเคลื่อน เช่น ท่านสอน ให้มีสติอยู่กับการภาวนा มีบทบริกรรม หรือนิมิตลักษณ์ จะเป็น กัมมัฏฐานบทใดบทหนึ่งก็ได้ ในจำนวนกัมมัฏฐานลีสิบห้อง ท่านให้ไว้เป็นกลาง ๆ ให้พวกราผู้ปฏิบัติเลือกເเอกสารบทใดบทหนึ่ง ตาม แต่จริตนิสัยของผู้ปฏิบัติทั้งหลาย จะชอบในกัมมัฏฐานบทไหนก็ เลือกເเอกสารกัมมัฏฐานบทนั้น ๆ มาบริกรรมภารนา เพื่อเป็นอุบายนผูก จิตให้จิตของเรามีเครื่องอยู่ของจิต

ในเมื่อจิตของเรามีเครื่องอยู่แล้ว และยังมีสติเป็นพี่เลี้ยงคอย ควบคุมอยู่ตลอด ที่นี่จิตตัวคึกคักของของเรา ก็จะไม่ส่งออกไปข้างนอกเหมือนเมื่อก่อนอีก หรือแส่ส่ายออกไปหาอาหารอันโปรดปราน คืออารมณ์ต่าง ๆ ที่จิตเคยชอบในอารมณ์ต่าง ๆ เหล่านั้น มีทั้ง ดีและชั่ว ถ้าเจออารมณ์ที่ดีก็ทำให้จิตเป็นสุข ถ้าหากไปเจอเข้ากับ อารมณ์ที่เป็นโทษ เป็นพื้นเป็นไฟเข้ามาเผาจิตของเราก็จะเดือดร้อน วุ่นวาย เกิดความทุกข์เคร้าหมองขึ้นมาทันทีทัน刻

ถ้าหากว่าจิตของเราทำงานด้วยความจดจ่อต่อเนื่องอยู่กับ บทบริกรรมนั้น ๆ และมีสติเป็นผู้ควบคุมงานอยู่ตลอดแล้ว จิตดาว ที่เคยพยศในครั้งก่อน ๆ นั้นเหละจะค่อย ๆ หดตัวเข้ามาตามลำดับ ความสงบก็จะค่อย ๆ มีขึ้น

เมื่อจิตของเรางบลงมากน้อยเท่าไร ปีติ คือความสุข ก็จะได้รับมากน้อยไปตามเหตุนั้น ๆ และ ถ้าหากจิตของเรางบลงจนถึงที่สุดแห่งความสงบแล้ว ความอัศจรรย์ก็จะเกิดขึ้นในจิต ทำให้จิตได้รับความชุ่มเย็นเป็นสุขอย่างบอกไม่ถูก สุขแบบที่กล่าวว่านี้นั้นจะหาจากทางโลกนั้นย่อมไม่มีโอกาสได้เจอะเจอ นอกจากจะหาจากทางธรรมทางเดียวเท่านั้น

ที่นี่แหล่งจิตที่เคยขึ้นก็หายของเราก็จะกลับมาเป็นจิตที่ขยันหม่นเพียรโดยอัตโนมัติ โดยที่ไม่ต้องบังคับคียวเขียนกันเหมือนตอนแรกเริ่มเดิมที่ ถึงแม้ว่าอดีตและปัจจุบันเราจะมีเพียงจิตเดียว จิตเดิมก็ซ่าง ในระหว่างจิตดวงเดียวกันนั้นแหละจะเกิดความแตกต่างกันออกไปคละอย่าง เพราะจิตของเรายกฐานะจากจิตที่แบกไว้แต่ความขี้เกียจขี้คร้าน กลับมาเป็นจิตดวงขยัน ถึงแม้ว่าจิตในสองระยะนี้จะยังมีกิเลสอยู่เหมือนเดิมก็ตาม แต่จะแตกต่างกันตรงที่มีศรัทธาแบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ คือเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง กับมีศรัทธาอย่างเต็มปี่ยม เชื่อพระพุทธเจ้าแบบเต็มจิตเต็มใจ มันแตกต่างกันตรงนี้เอง

พอโಯมได้ฟังอาทมาพูดเรื่องการภาวนามีความสำคัญต่อจิตอย่างไร และจิตเกี่ยวกับการภาวนางานเพาะเหตุไร โโยมก์เลยพูดให้อาตามาฟังบ้างว่า “ผูกโดยความรู้สึกอย่างไรก็ยังไม่ทราบได้ เพราะตัวของผู้คนไม่ได้มีโอกาสเวลาไปหาครูอาจารย์ที่ไหนเลยปฏิบัติอยู่กับบ้านตลอด และก็ทำมาเป็นเวลานานสามสิบปีแล้ว”

“เหตุที่จะทำให้ผมปฏิบัติสมาริภารานานนี้ คือครั้งแรกได้ยินพระท่านเทศน์อบรมแนวทางการปฏิบัติคือสมาริภารานี้แหล่ เป็นการเทศน์ออกอากาศทางสถานีวิทยุ ก็ทำให้เกิดมีสรัทธาคิดอยากระลองทำดูบ้าง ว่าจิตที่ได้รับความสงจากการปฏิบัติแล้วจะได้รับความสุขจริง ๆ หรือว่าจะเป็นแต่เพียงคำสอนแบบลม ๆ แล้ง ๆ เท่านั้น สอนกันไปโดยไม่มีเหตุผล หรือมีเหตุแต่ผลที่จะได้รับไม่มี”

“ถ้าหากว่าเป็นดังนี้แล้ว พระพุทธเจ้าท่านจะประกาศศาสนา คือคำสอนของพระองค์ มาตั้มตุ่นมนุษย์เพื่อประโยชน์อะไรกัน ท่านจะประกาศคำสอนของท่านมาเพื่อเป็นสิ่งล่วงโลก ก็คงไม่สมกับคำว่าท่านเป็นผู้ที่มีเมตตาสั่งสรรต่อสัตว์โลกแน่ ๆ ในเมื่อความสงสัมญาอย่างนี้ได้เกิดมีขึ้นแก่ผมแล้ว เลยนึงเคยอยู่ไม่ได้ จึงต้องลงมือพิสูจน์ด้วยตนเอง เพื่อดันหาความจริงว่าเป็นของที่มีอยู่จริงหรือไม่”

“การฝึกหัดทำสมาริภารานาของผมอาศัยการเพ่งนิมิตเป็นอารมณ์ภารนา นิมิตที่ผมเพ่งคือพระพุทธรูป (พระแก้วมรกต) ครั้งแรก ๆ ก็ส่งจิตออกไปปัจบอยู่กับนิมิต พอทำไปจนชำนาญแล้ว ก็ห้อมເօນนิมิตนั้นเข้ามาไว้ที่จิต ให้จิตรู้อยู่ที่นิมิต ให้นิมิตฝังอยู่ในจิตจนจิตได้รับความสงบพอสมควร แต่ไม่สงบจนละเอียด แต่ก็ไม่เสื่อม คือเมื่อเราจะภารนาให้จิตสงบ จิตก็ยอมสงบให้แต่ก็ไม่นาน จึงทำให้ผมเชื่อพระพุทธเจ้าอย่างสันทิใจว่า พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้สอนเป็นโมฆะ ท่านสอนแบบมีเหตุผล สอนด้วยความรู้จริง เห็นจริง ไม่ได้สอนแบบดัน ๆ เดา ๆ”

“การปฏิบัติของผู้มีอำนาจต้องอาศัยเวลาที่ว่างจากการงานคือตอนกลางคืนเป็นส่วนใหญ่ พอตอนกลางวันก็ออกไปประกอบอาชีพเหมือนคนทั่วไปเข้าทำกัน ทำอยู่อย่างนี้เป็นประจำ พ่อเสร็จจากดูทำงานแล้วก็มีโอกาสปฏิบัติมากหน่อย คือการงานไม่มีบีบัดจนเกินไป จึงสามารถต่อการปฏิบัติ และการปฏิบัติครั้งลึกกว่าได้ผลดีขึ้นเรื่อย ๆ แต่เป็นการเดินไปแบบช้า ๆ “ไม่เร็วแต่ไม่หยุด”

“ระหว่างจิตกับนิมิตก็กลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอยู่ตลอด ไม่ว่าเราจะอยู่ในอิริยาบถใด ๆ ก็มีนิมิตนั้นอยู่คู่กับจิต จึงทำให้จิตได้รับความหนักแน่นมั่นคงยิ่งขึ้น คืออาศัยนิมิตเป็นเพื่อนของจิต อาศัยความสงบเป็นเรือนพักของจิต พอจิตได้รับความเดือดร้อน จิตก็จะหลบเข้าไปพักอยู่ในเรือนคือความสงบ ทุก ๆ ครั้งที่ความทุกข์มากระแทกจิต เมื่อหลบเข้าไปอยู่ในความสงบแล้ว ความทุกข์ต่าง ๆ ก็ทุเลาเบาบางลงไปจนถึงทุกข์นั้น ๆ ดับไปซึ่งระยะ”

แสดงว่าโಯมอาศัยความสงบที่เกิดจากสมารธนั้นเป็นเรือนพักเพื่อหลบเดดหลบฝน โดยไม่ยอมโผล่หน้าอกมาดูดินฟ้าอากาศเลย และไม่ยอมรับรู้ตามสภาวะของความจริงทั้งหมด ทั้ง ๆ ที่ของจริงทั้งหลายเหล่านั้นมีอยู่พร้อมที่จะให้เราพิสูจน์ได้ทุกเมื่อ แล้วนิมิตที่โヨมอาศัยเป็นหลักยึดของจิตนั้นแล้ว ได้ทำความเข้าใจนิมิตต่าง ๆ เหล่านั้นบ้างหรือยัง หรือว่าอาศัยเพียงเป็นหลักยึด พอกันไม่ให้จิตล้มเท่านั้นเอง

“เรื่องเกี่ยวกับนิมิตภานานั้นผมก็ไม่ได้ทำอะไรนอกเหนือไปกว่านี้ อาศัยเพียงเป็นอารมณ์ของจิตเป็นเครื่องผู้จิต กันไม่ให้จิตลังอกไปภายนอกเท่านั้นเอง”

ทำไมไม่ขยายนิมิตให้มันใหญ่ขึ้น แล้วย้อนนิมิตอันเก่านั้นให้เล็กลง ทำลาย ๆ ครั้งจนเกิดความชำนาญแล้ว เราถืออาศัยปัญญาพิจารณาให้เห็นตามสภาวะความเป็นจริงของนิมิตนั้น ๆ ว่าเป็นของไม่เที่ยง คือมีการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป เพราะนิมิตอันที่เรากำหนดให้เห็นให้เป็นขึ้นมาในจิตนั้น ก็อาศัยอยู่กับการเกิดดับ เมื่อมีการเกิดดับอยู่ในตัวของมันแล้ว นิมิตนั้น ๆ ยอมไม่เที่ยง เมื่อความไม่เที่ยงมีอยู่ในที่ใด ความไม่มีตัวตนย่ออมมีอยู่ในที่นั้น ๆ จะอยู่ปราศจากซึ้งกันและกันไม่ได้เลย ก็ในเมื่อไม่มีตัวตนแล้ว เรายังจะยึดเอาของที่ว่างเปล่าอีกอยู่หรือ

แม่ในที่สุดร่างกายอันสุดที่รักสุดห่วงที่เราอาศัยอยู่ หรือยึดถือว่าเป็นตัวของเราอยู่นี่ก็ตามที่ ยอมมีสภาพไม่ผิดแยกแตกต่างกันเลย กับนิมิตภายนอกทั้งหลายนั้นแล คือจะอาศัยการรวมตัวของธาตุทั้งสี่ แล้วก็อุบัติขึ้นมาเป็นหญิงเป็นชาย ตามที่เราท่านทั้งหลายเข้าใจกันอยู่เดียวนี่แหละ แล้วรูปภายนั้น ๆ จะค่อย ๆ เปลี่ยนไป ๆ ตามสภาวะความเป็นจริงของเข้า โดยที่ไม่ต้องมีโครงสร้างแต่งอะไรทั้งสิ้น และก็ไม่มีโครงสร้างเหมือนกันที่จะไปห้ามปramaแก้ไขไม่ให้ธรรมชาติอันนี้เปลี่ยนแปลงไปได้เลยแม้แต่รายเดียว

เห็นเกิดมากมากน้อยเท่าไร ก็เห็นตามกันเกลี้ยงไม่เคยเหลือเลย ในเมื่อความเป็นจริงของมันบอกให้เราทราบอย่างโใจแจ้งอยู่วันยังค่ำคืนยังรุ่งไม่เคยปิดบังภาพ茫ซ่อนเร้นอะไรเลย แต่ละวินาทีก็ไม่เคยเว้นจากการเกิดของสัตว์ และสัตว์ทั้งหลายก็พากันตายไปไม่เว้นแม้แต่วินาทีเดียวเช่นกัน ผลสรุปแล้วการเกิดการตายนั้นไม่มีสิ่งใดยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย

ในเมื่อความเป็นจริงของสิ่งต่าง ๆ ก็บอกให้พวกเราร้าหั้งหลายได้ทราบถึงฐานะแท้ของมันอยู่อย่างนี้แล้ว เรา�ังจะพากันฝืนกฎของธรรมชาติกันอีก หรือถึงพวกเราร้าหั้งหลายจะพากันฝืน หรือต่อสู้อย่างไรย่อมไม่มีผล จะไม่มีใครได้รับชัยชนะอย่างเด็ดขาด เพราะธรรมชาติอันนี้เป็นสิ่งที่เที่ยงตรงคงเส้นคงวา ไม่มีใครจะยกย้ายถ่ายเทไปตามใจชอบได้

ยังไม่เคยมีปรากฏการณ์เลยว่าธรรมชาติเคยลำเอียงต่อมนุษยชาติ และเหล่าสัตว์ สรรพสัตว์เดรัจฉานหั้งหลายที่เกิดมาในโลกฐานะนี้ ถึงแม่ใครจะมอบสิ่งใดๆ ก็จะไม่ได้รับการเห็นใจได้ ๆ เลย เพราะธรรมชาติถือคติไว้เพียงอย่างเดียว คือ ความเสมอภาค การปกครองสัตว์โลกหั้งหลาย ก็ปกครองด้วยความเสมอภาค และความเสมอภาคที่ธรรมชาติมอบให้สัตว์โลก คือ การเกิด แก่ เจ็บ ตาย ส่วนชีวิตความเป็นอยู่จะสูง ๆ ต่ำ ๆ ลุ่ม ๆ ถอนๆ นั้น เป็นผลมาจากการดีและชั่วที่สร้างไว้ต่าง ๆ กันต่างหาก

พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนให้พากเราทั้งหลายยินดีรับผลของกรรมนั้น ๆ ที่จะตามมาถึงตัวของเราไม่วันใดก็วันหนึ่งอย่างแน่นัด ตราบใดที่พากเราท่านทั้งหลายยังยินดีเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในพาทั้งสามนี้เลย ย่อมหนีไม่พ้นจากความเป็นจริง คือ อนิจจังความไม่เที่ยง ทุกขั้ง ความเป็นทุกข์ อนัตตา ความไม่ใช่ตัวตน เพราะความจริงทั้งสามอย่างมีอยู่ประจำโลก โลกจะไม่เคยว่างเปล่าจากสิ่งทั้งสามนี้เลย ตราบใดที่สัตว์ทั้งหลายยังมีความยินดีพากันจับจองป้าช้าอยู่ตระบันนั้น คำว่า อนิจจัง ทุกขั้ง อนัตตา จะต้องมีอยู่ตระบันนั้นแล

ก็ในเมื่อเราสรุสภารความเป็นจริงของเขาว่ามีอยู่ดังนี้แล้ว ไม่ควรจะไปยึดมั่นถือมั่นในตัวตนจนจิตเป็นทุกข์ ควรจะยอมรับเหตุรับผลตามความเป็นจริงนั้นด้วยความองอาจกล้าหาญ ไม่สะทกสะท้านหวั่นไหวไปตามอารมณ์ภายในและภายนอก ที่บีบัดด้มัดตัวเข้ามาทุกทิศทางจนจิตของเราແທบจะกระดิกกระเดี้ยง เพื่อต่อกรถอนตัวออกมายากหลุ่มแห่งความทุกข์นั้นແທบไม่ไหว เพราะหลุ่มแห่งทุกข์นั้นเป็นหลุ่มที่ลึก เป็นเหวที่ซัม ยากนักยากหนาที่บุคคลผู้มีกำลังอันอ่อนเปลี่ยเพลียแรงจะตะเกียกตะกายขึ้นมาได้ง่าย ๆ นอกจากผู้ที่มีกำลัง คือ มีศีล สมานิและปัญญาเท่านั้น ที่จะเอาตัวรอดออกจากมาได้ด้วยความปลอดภัยไร่ทุกข์

เพราะความทุกข์นั้น ๆ เป็นข้าศึกอันใหญ่หลวง มีกองห้ามเกรียงไกร มีขุนพลที่ชำนาญในการรบ รู้จักวิธีรบ วิธีรุก และรู้จักจุดอ่อน

ของฝ่ายตรงข้าม ทำกลุ่มบายหลอกล่อจนทำให้ฝ่ายตรงข้ามตายใจ หลงเชื่อ พວไได้โอกาสก์ปราดเข้าประชิดตัว โรมรันพันตู้ จนฝ่ายตรงข้ามรับไม่ติด มีدمิตรจนปัญญา เหเมื่อนกับนักภารนาทั้งหลาย พากันหนายหลงไม่เป็นท่า สิ้นค่าหมอดราดา ไม่มีລວດລາຍຂອງນັກຕ່ອສູ້ หลงเหลือติดตัวติดใจอีกเลย อย่าว่าแต่เราจะมองดูด้วยตาเปล่า ๆ เลย ต่อให้เขาไปขยายดูในกล้องจุลทรรศน์ยังจะหาเชื้อของนັກຕ່ອສູ້ ไม่เจอเลย ถ้าคันหาได้สักគູນຍົດหนึงของล้านກີຍັງຈະມີຄຸນຄ່າຂຶ້ນมา อີກນິດ

ส่วนຈຸດທີ່ສຳຄັນທີ່ຈະກວ່າໃຫ້ເກີດຄວາມຖຸກໜີໄດ້ນັ້ນ ດືອຄວາມປັບປຸງແປງໄປຂອງຮາຕຸ້ນນີ້ ຈາກຈຸດໜີ່ໄປສູ່ອີກຈຸດໜີ່ ຈາກເຕັກລາຍມາເປັນຫຼຸ່ມສາວ ແຕ່ກາຣປັບປຸງແປງຈາກວ້ຍເຕັກມາສູ່ວ້ຍຫຼຸ່ມສາວ ນັ້ນໄໝສຳຄັນເທົ່າໄຣ ເພຣະເປັນສິ່ງທີ່ພື້ນປຣານາຂອງຄົນທ້າວ ປະກາດຈະມີຄວາມເຈັບໃຊ້ໄໝສັບຍາແທຣກຜ້ອນມາເທົ່າທີ່ຈະທຳໃຫ້ຄົນວ້ຍນີ້ ເປັນຖຸກໜີ

ແຕ່ຄວາມຖຸກໜີຈີງ ທີ່ນັ້ນມັນມີອູ້ທຸກເປັນ ທຸກວ້າຍ ທຸກວັນ ທຸກເວລາ ທຸກຂະະຈິຕນີ້ແລະ ແຕ່ເວົາໄມ່ໄດ້ສັງເກົດດູ້ມັນຕ່າງໆທາກມັວເມາລຸ່ມຫຼັງກັບເປັນກັບວ້າຍ ຈົນມອງໄໝເຫັນຄວາມຖຸກໜີທີ່ເກີດດັບອູ້ທຸກຂະະຈິຕ ເພຣະຄົນໃນວ້າຍນີ້ມີສິ່ງອື່ນທີ່ມີຈຳນາຈເໜີນກວ່າຄວາມຖຸກໜີ ຈຶ່ງຖຸກມັນດີ່ຈິຕດີ່ໃຈໄປເພີດເພີນ ໄປອູ້ກັບສິ່ງນີ້ ທີ່ເລີຍຈຸນລືມວ່າຄວາມຖຸກໜີທັ້ງຫລາຍແລ້ວໄໝ່ມີຫຼັງເຫຼືອອູ້ໃນໂລກອີກແລ້ວ ເພຣະໂລກນີ້ຄື່ອໂລກຂອງເຮົາ ມີແຕ່ຄວາມສຸ່ຝ່າຍເດືຍ ອ້ວຍຈະເຮີຍກວ່າສວຽດົກບັນດິນ

ก็ไม่ค่อยจะผิดนัก นั่นคนวัยนี้เรามองโลกกันแบบนี้ คือมองโลกแล้วเดียว มองมีดแต่ด้านคอม ไม่ได้ระวังด้านลับของมีด เลยเจอดี

พอเจอความทุกข์เข้าก็สุดที่จะทนทานได้ไหว ผลสุดท้ายก็พากันตัดสินความทุกข์นั้น ๆ โดยการมาตัวตาย เพื่อจะหนีความทุกข์ เพราะไม่ได้คิดอีกเหมือนกันว่า ทุกข์ที่ยังมีอยู่ข้างหน้านั้นยังมีอยู่อีกมากมาย หลายพันเท่านั้น ส่วนทุกข์ที่เป็นเหตุที่ทำให้ม่าตัวตายนั้น เป็นเพียงเศษเล็ก ๆ น้อย ๆ ของทุกข์ที่ถูกตามมาโดยน้ำเสื้อ เท่านั้น ก็พากันดิ่นทุรนทุราย จะตายเสียให้ได้ โถ่น่าสงสารถ้าจะเกียบก็เหมือนกับเศษสำลีเล็ก ๆ ที่โดนลมพัดไปกระแทกเข้ากับภูเขาลูกใหญ่ ๆ เท่านั้นเอง แต่พอมาระบุเข้ากับเราก็เหมือนภูเขานูกใหญ่ ๆ กลิ่นมาทับตัวเราหมดทั้งลูก จะไม่แบบก็ทนได้ยาก

เหตุทั้งหมดนี้ก็เกิดจากความประมาทของพวกราหั้งหลายนั้นเอง คิดว่าความทุกข์นั้น ๆ ไม่มี เลยไม่ได้เตรียมใจไว้รองรับทุกข์ เมื่อโดนเข้าจริง ๆ ถึงกับล้มทั้งยืน เพราะไม่ได้ตั้งหลักรับไว้ก่อน พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนไว้ให้เราไม่ประมาทต่อความทุกข์ทั้งมวลที่จะต้องผ่านเข้ามาในวิถีชีวิตของเรา ไม่วันใดก็วันหนึ่งอย่างแน่นอน ดังสูภาษิตของคนโบราณ ท่านกล่าวไว้ว่า “คนเราเมื่อหลงเพคลีมตาย หลงสหายจนลีมทุกข์”

คำของคนโบราณที่ยกมากล่าวไว้ในที่นี้นั้น พอบอกได้เตือนใจให้พวกราหั้งหลายได้คิด เพราะการเปลี่ยนแปลงของวัยของชีวิตนั้น มันรุดหน้าไปอย่างไม่มีหยุดยั้ง เดินไปหาความลึกสุดของชีวิต

สิ่งที่เราจะต้องพบทองผ่านในการเดินทางของเรานั้น มันไม่แน่เสมอไปว่าเราจะต้องเจอแต่สิ่งที่พึงประทynthiaโดยฝ่ายเดียว สิ่งที่เราไม่ต้องการจะพบรกมีอยู่ เพราะสิ่งทั้งหลายบรรดา มีนั้น ยอมมีทั้งดีและชั่วสุขและทุกข์ สรรเสริญ นินทา มีลาภ เสื่อมจากลาภ มียศ เลื่อมจากยศ

สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ก็สามารถทำให้คนบังเกิดเป็นทุกข์ได้ทั้งสิ้น เพราะความยึดมั่นถือมั่นของเรานั้นเอง คือเมื่อมีสุขก็ลงติดอยู่กับสุข เมื่อความสุขเสื่อมไปก็เกิดเป็นทุกข์ เมื่อเข้าสรรเสริญ راكไดอกดีใจ เมื่อเขานิห่าว่าร้าย ก็ทำให้เราไม่พอใจ เมื่อเกิดการไม่พอใจ ก็เป็นทุกข์อีก เมื่อมีลาภได้ลาภ กยินดีจนกินไป เมื่อลาภนั้นเสื่อมไป ก็เกิดความเป็นทุกข์ เมื่อมียศมีตำแหน่ง ก็ยิ่มแคลงดีใจ เมื่อยศนั้นเสื่อมไป ก็ทำให้หัวใจเป็นทุกข์ เพราะสุขและทุกข์มันเป็นของที่มีมาคู่กัน เมื่อเราเสื่อมจากสุขก็ต้องเจอทุกข์ เมื่อเราหมดทุกข์ก็ได้รับความสุข เป็นอยู่อย่างนี้ตลอดตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว

ไม่ว่าเราจะเกิดหรือตายสมมติอันนี้มันก็เป็นของมันอยู่อย่างนี้ไม่เคยเปลี่ยนไปตามยุคตามสมัยใด ๆ เลย มันยืนหยัดของมันอยู่ได้ทุกสภาพของดินฟ้าอากาศ ไม่ว่าใครจะพากันเป็นใหญ่อยู่ที่โน่นผู้จัดการแปดนายนี้เข้าไปตีสนิท ให้วานใช้สอยได้หมด ผู้จัดการแปดนายนี้ คือโลกธรรมแปดอย่าง

วันนั้นหลังจากอาทิตย์ได้อธิบายสิ่งต่าง ๆ ให้ยอมฟังพอสมควรแล้วก็เลยกากลับ อีกไม่กี่วันอาทิตย์ไปเยี่ยมโยมอีกครั้งหนึ่ง คือ

ก่อนที่หมอยาจะนำเข้าห้องผ่าตัดอีกเพียงวันเดียว ครั้งหลังนี้เราไม่ได้สนใจอะไรกันมากนัก แต่สีหน้าของโยมบอกถึงความสบายนิ่ว ไม่มีทุกข์เหมือนครั้งก่อน และยังพูดให้อาตามาฟังอีกว่า “ polymyxin ว่าสบายนิ่ว ไม่มีความกังวลเหมือนครั้งที่ยังไม่ได้พบกับท่านอาจารย์มาก ความสบายนี้เกิดจากสามารถรู้สึกว่าสบบได้ละเอียดกว่าตอนก่อน ๆ มา ก ทางปัญญา ก็รู้สึกว่าพิจารณาได้ละเอียด polymyxin เข้าใจได้ยังไงว่า สามารถเป็นเพียงกำลังหนุนปัญญา และปัญญาเกิดด้วยวิธีใด”

ครั้งก่อน ๆ polymyxin ว่า เมื่อเรามีสามารถแล้วปัญญามันจะเกิดเองเป็นเอง เป็นการเข้าใจผิดถันนัด ถ้าจะพูดถึงสมัยก่อนก็เหมือนคนนอนหลับ เพราะการนอนหลับนั้นไม่รู้จักกิม และคนนอนนั้นเป็นคนที่ไม่ชอบทำการทำงาน เป็นคนชี้เกียจสันหลังยวาย เลยกลายเป็นคนสูญเปล่า แทนที่งานนั้นนั่นจะเสร็จก็ไม่เสร็จ ผลที่จะได้รับไม่มีเลย polymyxin กันกับคนหลับ พึ่งตื่นแล้วลองออกการทำงานดู จึงรู้ว่าคนทำงานนั้นเป็นคนประเภทใด ประโยชน์ที่ได้รับจากการนอนนั้น ๆ เป็นอย่างไร”

“ถ้าท่านอาจารย์ไม่มาปลูกให้ polymyxin แล้วขอให้ทำงาน ชีวิตของ polymyxin จะเป็นชีวิตที่น่าเสียดายอีกชีวิตหนึ่ง เพราะกำลังก็มี โอกาส ก็อำนวย เรียกว่าพร้อมหมดแล้วทุกอย่าง แต่ไม่ยอมออกทำงาน เอาแต่นอนลับไปสุ่ม ไม่ยอมลืมหูลืมตาดูสิ่งต่าง ๆ ทั้งหลายแหล่ที่มีอยู่รอบกาย แต่เดียวันนี้ polymyxin ไม่ห่วงอะไรอีกแล้ว แม้แต่ชีวิตของ polymyxin

ก็ไม่เสียดาย เมื่อคราวที่มันจะต้องผลัดพากจากไปจริง ๆ ผู้มาก
ยอมรับด้วยความเต็มใจ”

พอพูดมาได้เท่านี้ โอมโฉม สัมฤทธิ์ ก็ไม่พูดอะไรต่ออีก อาตามา^๔
เลียอธิบายธรรมะให้ฟังอีกเล็กน้อยก็เลิกกลับ

พอตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น หมอก็นำโอมเข้าห้องผ่าตัด แล้วก็ไม่
มีโอกาสได้กลับออกจากอีกเลยทั้ง ๆ ที่หมอก็พยายามช่วยจนสุดความสามารถ
สามารถ แต่ก็ไม่สามารถช่วยชีวิตของโอมไว้ได้ เพราะกำลังแรงของ
ความชรา พยายิ มรณานั้นมีกำลังมากกว่า สุตวิสัยของหมอและ
ผู้ป่วยจะต้านทานไว้ได้ จึงต้องปล่อยให้เป็นไปตามความเหมาะสม
ของธรรมชาติ จึงเป็นการลินสุดยุติภัณฑ์ไปอีกภาพหนึ่งชาติหนึ่ง

แต่การเกิดมาเป็นมนุษย์ของโอมโฉม สัมฤทธิ์ กองไม่ขาดทุน^๕
สูญเสีย และการจากไปของโอมก็คงจากไปแบบมีกำไรติดตัวไปด้วย
อย่างแน่นอน เพราะตามประวัติของโอมบอกอยู่เต็มตัวแล้วว่าเป็น
ผู้ที่เกิดมาไม่เสียชาติเกิดแน่ ไม่เสียที่ที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ แล้วยัง^๖
ได้พบกับสมบัติอันล้ำค่ามหาศาล คือค่าสนำของพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าของเรา และยังได้นำเอกสารสมบัติอันล้ำค่า้นั้นมาใช้ให้เป็นประโยชน์
ส่วนตนและส่วนรวมอีกด้วย เพราะโอมเป็นผู้ไม่ประมาณ เบ็นคนที่
มีความชั่นหนักเพียร ต่อสู้ดทน จนทำให้ตนเองเป็นคนร้ายไป
ด้วยอุริยะทรัพย์

อริยทรัพย์ คือ ทรัพย์ภายนอก ใน จะเกิดขึ้นได้ก็ต้องอาศัยความเป็นผู้ที่มีครรภชา มีความสนใจ พอดี รักใคร่ หมั่นเพียร มากบันดาวยความมุ่งมั่นมานะพยายามก่อสร้างสร้างจิต เปลี่ยนจากบุคคลธรรมดามาเป็นผู้มีทรัพย์ เปลี่ยนจากจิตดวงวุ่นวายส่ายแส่ มาเป็นจิตที่สงบเยือกเย็นไม่เดือดร้อนกังวล เมื่อจิตมีที่พึ่งพาอาศัย จิตก็จะไม่เดือดร้อน สมกับคำที่พระศาสดาตรัสไว้ว่า ผู้ใดปฏิบัติธรรมยอมได้รับความคุ้มครองจากธรรม สมกับเหตุแห่งกรรมนั้น ๆ

แต่ก็เป็นสิ่งที่น่าเลียดายเหลือเกิน ที่โอมไม่ได้มีโอกาสได้พบกับครูบาอาจารย์องค์ที่ทำน้ำรูจิริงเห็นจริง จึงทำให้โอมติดอยู่กับความสุข คือ ความสงบของจิต โดยไม่ก้าวออกเดินทางปัญญา จึงกล้ายเป็นเศรษฐีมีทรัพย์แล้วไม่รู้จักใช้ทรัพย์ให้เป็นประโยชน์ นำเอาทรัพย์นั้น ๆ ผังไว้ในดิน ทรัพย์สมบัตินั้น ๆ เลยไม่เป็นประโยชน์ต่อเจ้าของเลย

โดยมากนักปฏิบัติภានาทั้งหลายจะพากันไปติดอยู่กับความสงบยืนส่วนมาก เพราะความสงบเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อน อ้อยอิ่ง ละมุนละไมอย่างบอกไม่ถูก ผิดกับความสุขของโลกทั้งหมด เมื่อเราเดินทางมาถึงจุดนี้ตรงนี้แล้ว ถึงจะผ่านจากจุดนี้ไปก็เกิดความเลียดาย อาลัยอาวรณ์อย่างสุดซึ้ง จนก้าวขาไม่ออก เกิดความรักความสงบอย่างจับจิตจับใจ ไม่ยอมให้จิตห่างออกจากความสงบ และไม่อยากให้ความสงบนั้นเลื่อนไปจากจิต คิดว่าสิ่งนี้เหละคือสิ่งที่เราต้องการ สุดยอดของความปราถนาของเราก็คือความสงบอันนี้เอง

สิ่งอื่นที่นอกเหนือไปยิ่งกว่านี้เราไม่ต้องการอีกแล้ว ผลสุดท้ายก็พากันนอนกอดจอดใจมองยู๊กับความสุข คือความสงบนั้น ๆ และ

เหตุดังที่กล่าวมานี้แล ที่ทำให้นักปฏิบัติภានาทั้งหลายล่าช้า ต่อนการอกรู้ขอเท็นทางปัญญา เพราะจุดนี้เป็นจุดของนักภานา และเป็นจุดที่สำคัญที่พวกรา ฯ ท่าน ๆ จะล้มเลี้ยมได้เป็นอันขาด เพราะจิตของเรามันเคยได้รับแต่ความทุกข์เป็นส่วนมาก จะเรียกว่า ร้อยทั้งร้อยก็ไม่ควรจะผิด เมื่อมาพบเข้ากับความสุขความสงบ จึงทำให้จิตสบาย เมื่อจิตได้รับความสบายจึงทำให้จิตเกิดความชี้เกี่ยจ ไม่อยากออกทำการงาน เพราะการออกทำงานนั้น มันลำบากตราชตัว เห็นดeneี่อยเมื่อยล้า เมื่อคิดเห็นการทำงาน เพื่อก่อร่างสร้างตัว เป็นข้าศึกต่อความสงบที่มิอยู่ก็เลยหลบหลีกปลีกเว้นจากการทุกอย่าง แบบคนไม่เป็นท่าราคาตก

ถ้าจะพูดตามหลักของการปฏิบัติ ตามที่ครูอาจารย์ทั้งหลายท่านกล่าวไว้ว่า เมื่อจิตได้รับความสงบ หรือพักผ่อนพอมีกำลังแล้ว ให้นำจิตนั้นออกทำ คือใช้ปัญญาค้นคว้าสิ่งต่าง ๆ มีร่างกายของเรานี้ เป็นต้น เหมือนบุคคลที่ได้พักผ่อนนอนหลับพอมีกำลังแล้ว ก็ออกทำงานเพื่อให้งานนั้น ๆ สำเร็จลุล่วงเป็นอย่าง ๆ ไปดังนี้แล

ตามที่อาทมาได้เล่าประวัติของโอมตั้งแต่ต้นจน老子 ดังที่ทุกท่านได้ฟังผ่านมาแล้วนั้น อาทมาเองก็พยายามตะเกียกตะกายจนสุดความสามารถ แต่ก็ยังบกพร่องอยู่บ้างเป็นบางส่วน เหตุก็เกิดจากนิสัยอันหยาบช่อนอาทมาเอง จึงทำให้ประวัติการปฏิบัติธรรมของ

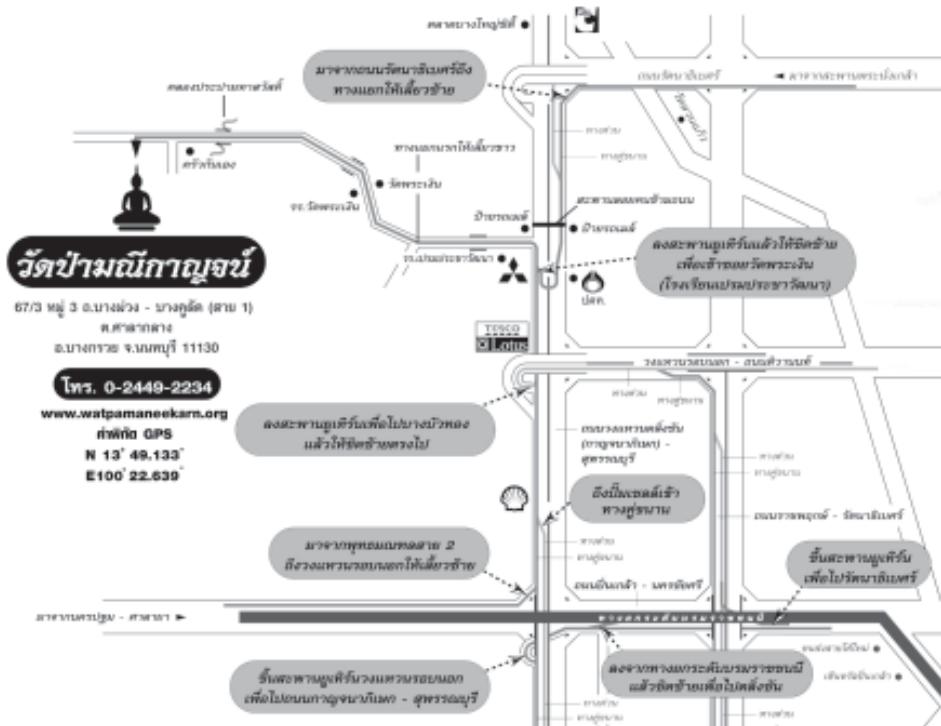
ໂຍມໂຄມ ສັນຖາທີ່ ພຍາບຕາມໄປດ້ວຍອຢ່າງນ່າເສີຍດາຍ ແຕ່ທັງນີ້ແລະ
ທັງນີ້ນ່າງວ່າ ປະວັດີຂອງໂຍມໂຄມ ສັນຖາທີ່ ທີ່ໄດ້ເຂື່ອນຄື່ງໃນຄວັງນີ້
ຄອພອເປັນຄົຕິເຕືອນໃຈຂອງທ່ານທັງຫລາຍໄມ່ມາກົກນ້ອຍ ສິ່ງໃຫ້ພວທີ່
ຈະເປັນປະໂຍໍ້ນີ້ຕ່ອງສ່ວນຮວມແລະສ່ວນຕານ ຂອ້ໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍນຳໄປໃຊ້
ໃຫ້ສົມກັບຄວາມຈຳເປັນນີ້ ຈາ ເຕີດ ແຕ່ສິ່ງໃຫ້ທີ່ໄມ່ຄູກຕ້ອງດີ່ງມາ ອາຕມາ
ກົກຂອຍອມຮັບໃນຄວາມຜິດພລາດນີ້ ຈາ ແຕ່ເພີ່ຍຜູ້ເຕີຍວ

ຄ້າຫາກກາරກະທຳ ໃນຄວັງນີ້ ກິດເປັນກຸຽບລົງຈິຕອັນດີ່ງມາແລ້ວໄຊ້
ກົກຂອອຸທິສສ່ວນນຸ່ມໝູ່ສ່ວນກຸຽບທີ່ໄດ້ກະທຳແລ້ວໃນຄວັງນີ້ ອຸທິສໄປໃຫ້ດວງ
ວິ່ນຍຸ່ນຍານຂອງໂຍມໂຄມ ສັນຖາທີ່ ຜູ້ທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງປະວັດີທີ່ໄດ້ລ່ວງລັບ
ໄປແລ້ວ ຈະໄປສູ່ກຸມມີຕາມສມຄວຣແກ່ສູ່ນະຂອງໂຍມໂຄມ ສັນຖາທີ່ເຕີດ
ແລະວິ່ນຍຸ່ນຍານທັງຫລາຍທີ່ທ່ອງເຖິງວອຍໆໃນກາພນ້ອຍກພໃຫຍ່ ຈະມີສ່ວນ
ແກ່ງນຸ່ມກຸຽບໃນຄວັງນີ້ດ້ວຍ ແລະຂອມອບຄວາມປຣາດນາດີທີ່ເກີດຈາກຈິຕ
ຂອ້ໃຫ້ທຸກທ່ານ ຈະເປັນຜູ້ມີສຸຂະ ພລະ ດັນລາວ ປັບປຸງການ ທຸກປະກາງ
ເທົ່ອງ

ແຜນທີ່ວັດເວົ້ວໜ້າ



แผนที่วัดป้ามณีกาญจน์



แผนที่วัดสวนป่าสิริธรรม



เจ้าอาวาส วัดสวนป่าสิริธรรม ลงนามถวายโอง สาขาวัฒนาเมือง
บันทึกเว็บไซต์ 445-2-12936-7
www.watpamaneekarn.com

“หล่มแห่งทุกข์นั้นเป็นหล่มที่ลึก
เป็นเหวทีชัน ยกนักยกหนาทีบุคคล
ผู้มีกำลังอันอ่อนเปลี่ยนเพลี่ยแปร
จะตะเกียกตะกายขึ้นมาได้ง่าย ๆ
นอกจากผู้ที่มีกำลัง គី
មីគី សមាជិ ปុលុយា เท่านั้น”